

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **T. S.**, nar. , státní příslušnost Ukrajina, t. č. x., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-1/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-1/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v x (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 5. 2015.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 46a odst. 1, písm. c) zákona o azylu a § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Má za to, že skutečnost, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. V souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž se uvádí, že „za nebezpečí pro

veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také „pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav a vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“

Podle žalobce se žalovaný těmito faktory v napadeném rozhodnutí nezabýval dostatečně a zmínil pouze skutečnosti, jež svědčí v neprospěch žalobce a opomněl vzít v potaz skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalobce rovněž namítá, že nebyl před vydáním rozhodnutí vyslechnut a že se žalovaný v rozhodnutí omezil pouze na zjištění Policie ČR učiněná v řízení o správním vyhoštění a zajištění. Alternativou zajištění žalobce a omezení jeho osobní svobody je pobyt v otevřeném pobytovém středisku v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný argumentuje shodně jako Policie ČR při zajištění žalobce, že vzhledem k tomu, že žalobce nemá stálou adresu, mohl by být pro správní orgán nedohledatelným. Pokud by ale žalobce bydlel v pobytovém středisku, tato překážka by odpadla a žalobce by tak byl správnímu orgánu plně k dispozici.

Podle žalobce nemůže být samotný neoprávněný pobyt považován za takové nebezpečí pro veřejný pořádek, které by odůvodňovalo jeho izolaci od společnosti a to navíc po maximální dobu 120 dní. Žalovaný při zdůvodnění délky zajištění použil v podstatě totožné argumenty jako u zdůvodnění samotného uložení povinnosti setrvat v ZZC, ačkoli u délky zajištění musí zkoumat, podaří-li se v době zajištění naplnit jeho účel. V rozhodnutí tak chybí důvody, které žalovaného vedly k uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Proto navrhuje, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí, protože se v žalobě namítaných porušení právních předpisů nedopustil. Neztotožňuje se ani s námitkou nedostatečného odůvodnění závěru o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. V tomto směru odkazuje na vydané rozhodnutí, z něhož je plně seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty do úvahy při rozhodování o nutnosti uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Přihlédnuto bylo k tomu, že od ukončení povolení k dlouhodobému pobytu (ke dni 27. 1. 2007) pobýval žalobce na území ČR až do kontroly hlídkou Policie ČR (dne 17. 11. 2014) bez platného cestovního dokladu, bez víza a platného oprávnění k pobytu, čehož si byl vědom. Dne 18. 11. 2014 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let a stanovena doba k vycestování. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 11. 2014 a téhož dne se stalo vykonatelné. Při opakované kontrole Policií ČR dne 2. 1. 2015 nebyl žalobce schopen předložit žádný doklad totožnosti. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění (shora uvedené). Toto rozhodnutí nerespektoval, nevycestoval ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem a dopustil se (od 25. 12. 2014) maření výkonu úředního rozhodnutí. Žalobce nebyl pojištěn, nezdržoval se na žádné stálé adrese a jediný příjem mu plynul z občasných brigád. Proto byl dne 2. 1. 2015 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 90 dnů.

Následně dne 6. 1. 2015 projevil úmysl požádat a dne 8. 1. 2015 požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy ve shodě s judikaturou soudů vyhodnotil, že je důvodné se domnívat, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť mařil výkon úředního rozhodnutí (o správním vyhoštění). K uložení povinnosti žalobce setrvat v ZZC i po podání žádosti o mezinárodní ochranu tak žalovaný přistoupil s ohledem na závažnost chování žalobce.

K námitce, že nevzal v potaz skutečnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce, konstatoval, že žalobce žádné takové skutečnosti neuvádí a žalovaný ani žádné takové skutečnosti nezjistil. Žalobce je svobodný a bezdětný, není občanem EU a ani není rodinným příslušníkem občana EU, na území ČR se nezdržuje žádná osoba, o kterou by se žalobce staral, či která by na jeho péči byla závislá, žalobce nehovořil o žádných vztazích, které by na území ČR navázal a uvedl, že všichni členové jeho rodiny jsou na Ukrajině. Konkrétně hovořil o svém bratru Igorovi, který dle výpovědi žalobce žije se svou rodinou v domě po žalobcových rodičích a žalobce dokonce uvedl, že by tam mohl též žít a že dobrovolně vycestuje. V rozporu se svými tvrzeními však dne 6. 1. 2015 požádal na území ČR o mezinárodní ochranu. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, tak ten je podle jeho slov dobrý, trpí na otoky nohou a občas jej bolí žaludek, v minulosti prodělal operaci. Lékaře žalobce nenavštěvoval, léky si kupoval sám. Žalovaný měl veškeré tyto informace k dispozici (jsou součástí správního spisu) a byly zohledněny v průběhu rozhodování. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení). V případě žalobce je pak závěr s poukazem na konkrétní zjištěné skutečnosti více než odůvodněn. Žalovaný připomněl, že žalobce nemá žádnou stálou adresu, pobývá příležitostně u známých. Naposledy u známé, jejíž jméno ani přesnou adresu žalobce neznal. Žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění, které mařil. Od roku 2007 neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu a ani se nepokusil vyřídit si cestovní doklad. Nejsou zde proto žádné dostatečné záruky, že žalobce bude poskytovat součinnost v řízení a že se nebude skrývat.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, žalovaný uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodechýlil. Kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozhodnutí KS v Praze ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014 - 22). Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 2. 1. 2015 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-1448-12/ČJ-2015-000022, zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů z důvodu pobytu na území ČR bez platného povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Z rozhodnutí o správním vyhoštění soud zjistil, že k vyhoštění žalobce došlo právě pro pobyt bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu nejméně od 27. 4. 2007, kdy skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu, až do doby zajištění.

Dne 6. 1. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 8. 1. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Dne 9. 1. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V důvodech poukázal na dlouhodobý nelegální pobyt žalobce na území ČR a na porušení zákazu pobytu uloženého v rozhodnutí o správním vyhoštění, jež bylo vydáno Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-442296-14/ČJ-2014-000022 ze dne 18. 11. 2014. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobce nebyl při policejní kontrole dne 2. 1. 2015 schopen předložit platný doklad totožnosti, na území ČR nemá stálou adresu, je proto pro správní orgán nedohledatelný, na živobytí si přivydělává různými brigádami, není zdravotně pojištěn, je bezdětný, na území ČR nemá nikoho z rodiny, není rodinným příslušníkem občana EU a nemá nikoho, o koho by se musel starat. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce do protokolu na Policii ČR uvedl, že mu není známa překážka, pro kterou by nemohl na Ukrajinu vycestovat a že vycestuje dobrovolně. V rozporu s tímto sdělením však dne 6. 1. 2015 účelově projevil úmysl žádat na území ČR o mezinárodní ochranu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nabyt žalovaný přesvědčení, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. K využití nejdelšího možného zajištění na 120 dnů přistoupil správní orgán proto, že žalobce od neprodloužení svého povolení k pobytu v ČR představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť vědomě porušuje právní předpisy ČR a nečiní jakékoli kroky k legalizaci pobytu v ČR. Vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR. Doba 120 dní setrvání v ZZC byla stanoven s cílem zamezení dalšího narušení veřejného pořádku.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve stanovené lhůtě nenavrhл (§ 46a odst. 6 zákona o azylu) a žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce obecně upozorňuje na nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC a důvodů obav správního orgánu, že bude narušovat veřejný pořádek. Soud se z povahy věci musel touto námitkou zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z rozhodnutí žalovaného zjevně plyne, že jednání žalobce považuje za nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento závěr učinil žalovaný na základě zjištění, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně po dlouhou dobu a i přes uložené správní vyhoštění, čehož si je plně vědom. Nemá platné povolení k pobytu ani platný cestovní doklad. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce nemá stálou adresu (je tedy nedohledatelný), nepracuje (pouze si příležitostně vydělává na brigádách), nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území. Za významné považoval žalovaný také to, že žalobce před orgány Policie ČR uváděl, že mu v návratu na Ukrajinu nic nebrání. Přesto a zcela účelově požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj patrné, jak a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto

neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Vůči konkrétním zjištěním však žádné výhrady nevznáší. Pouze obecně a bez bližšího upřesnění tvrdí, že žalovaný přihlédl pouze ke skutečnostem svědčícím v jeho neprospěch, nikoli k těm v jeho prospěch (žádné takové okolnosti však netvrdí). Krajský soud tak mohl tuto obecnou námitku vypořádat pouze v obecné rovině. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Krajský soud se tak obecně zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR a na řadu dalších výše uvedených skutečností. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V dané věci to však nebyl pouze nelegální pobyt žalobce, který žalovaného vedl k rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Žalovaný v této své úvaze vyšel i z řady dalších (individuálních) skutkových zjištění. Především z toho, že žalobce nebyl při kontrole hlídkou Policie ČR schopen předložit platný doklad totožnosti, na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu po skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, nemá stálou adresu, nepracuje a nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území. Žalovaný současně přihlédl také k tomu, že žalobce v řízení před Policií ČR uváděl, že mu není známa překážka, pro kterou by nemohl vycestovat na Ukrajinu. Navzdory tomu však dne 6. 1. 2015 projevil úmysl žádat na území ČR o mezinárodní ochranu. Toto žalobcovo jednání označil žalovaný za účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jestliže žalovaný uvedl všechny tyto skutečnosti v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat.

Krajský soud se proto ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce je dána důvodná domněnka, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku a základního zájmu společnosti na jeho dodržování. Ze skutkových zjištění

jednoznačně plyne, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu a to i přes uložené správní vyhoštění. Z území ČR nevycestoval, ač k tomu byl s ohledem na pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění povinen. Dalším setrváním na území ČR i přes uložené správní vyhoštění narušuje žalobce zájem ČR na řádném výkonu rozhodnutí orgánů veřejné moci, čímž důvodně vzbuzuje obavu z nebezpečí pro veřejný pořádek. S ohledem na shora uvedené, lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům. Žalovaný totiž nevycházel při uložení této povinnosti z pouhého faktu, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného povolení k pobytu, nýbrž ze závažnější okolnosti, již je pobyt žalobce na území ČR v rozporu s již pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, jehož žalobce nedbá, ač si je povinnosti z tohoto rozhodnutí plynoucí (opustit území ČR) plně vědom. Navíc nemá žalobce na území ČR žádné osobní ani rodinné vazby. Soud proto sdílí názor žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce účelově s cílem odvrátit nucený odchod z území ČR a že by se v případě neuložení povinnosti setrvat v ZZC dále snažil vyhnout správnímu vyhoštění a jeho výkon by mařil.

Žalobce též brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvádí, jaké okolnosti vzal v úvahu. Především to byla dlouhodobá pasivita žalobce ve vztahu k legalizaci pobytu na území ČR, neochota respektovat správní vyhoštění a rozpor mezi tvrzením před Policií ČR o dobrovolném návratu oproti faktickému chování v podobě podání účelové žádosti o mezinárodní ochranu. Soud proto konstatuje, že žalovaný úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, vystavěl na konkrétních a specifických okolnostech daného případu.

Nedůvodná je rovněž námitka, podle které žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Soud postup, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení získané v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 zákona o azylu, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, v němž uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že skutková zjištění učiněná žalovaným jsou způsobila posoudit naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Ostatně k tomuto soud dospěl již při posuzování předchozích žalobních bodů.

Konečně neshledal soud opodstatněnou ani námitku, v níž žalobce poukazuje na vadu řízení, spočívající v tom, že nebyl žalovaným vyslechnut. Důvod, proč se tak mělo stát, žaloba netvrdí. Soud proto vyšel ze skutečnosti, že žalobce byl zajištěn dne 2. 1. 2015 a již po čtyřech dnech 6. 1. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. V tak krátkém časovém období nemohlo dojít k žádným významným změnám ve skutkovém stavu vážícím se k pobytu žalobce na území ČR před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v jeho osobních poměrech. Skutkové okolnosti daného případu byly v potřebném rozsahu zjištěny orgány Policie ČR. Žalovaný z nich důvodně a v souladu se zákonem vycházel. Vedle toho přihlédl k obsahu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z níž plynou skutečnosti vážící se k okolnostem a životu žalobce na území ČR. Souhrn těchto skutkových zjištění byl

dostačující. Výslech žalobce proto nebyl nezbytný ani potřebný. S přihlédnutím k výše již uvedenému není rozhodnutí žalovaného v rozporu ani s § 68 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud tedy neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. února 2015

JUDr. Věra Š i m ů n k o v á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 19. 2. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a § 46a odst. 6 zákona o azylu].